

Aar vilde have en Rentebesparelse, der ikke udgør 216,500 Kr., men derimod 66,500 Kr. Imidlertid vil denne Rentebesparelse aarlig vokse med 4,500 Kr., efterhaanden som det nævnte Beløb 2,550,000 Kr. bliver tilbagebetalt, og naar de 17 Aar ere gaaede, og den aarlige Tilbagebetaling falder bort, vil Forholdet være det, at den aarlige Rentebesparelse udgør ca. 300,000 Kr.

Resten af det Laan, som agtes optaget i Henhold til det foreliggende Forslag, skulde da medgaa til Dækning af Udgifter til Jærnbaneanlæg i Henhold til Lovene af 8de Maj 1894. Der er Forholdet det, at man i Henhold til de nævnte Love har optaget i 1894—95 et Laan paa 700,000 Kr. uopsigelig 3½ pCts. Statsgæld. Man har endvidere faaet som Dækning fra Laanet i Paris 1894 et Beløb af 9,200,000 Kr., saaledes at man i alt har oppebaaret til Dækning af Jærnbaneudgifter 9,900,000 Kr. Udækkede staa da efter Statsregnskabet for 1896—97 endnu tilbage 3,700,000 Kr., og tager man endvidere Hensyn til, hvad der er bevilget for Aaret 1897—98 paa § 27, I. — det vil altsaa sige til Jærnbaneanlæg, hvis Udgift skal dækkes ved Laan — og endelig til, hvad der er foreslaaet bevilget paa Finanslovsforslaget for 1898—99, saa kommer man op til et udækket Beløb af 11 Mill. Kr., hvortil imidlertid maa lægges, hvad der for Regnskabsaaret 1896—97 endnu staaar tilbage som bevilget, men ikke som forbrugt, altsaa hvad der vil komme igen paa Tillægsbevillingslovene — det er omtrent 7 Mill. Kr. Det samlede Beløb, der er kalkuleret til Dækning, vil da udgøre 18 Mill. Kr. Heraf vil der imidlertid overgaa igen ikke ringe Beløb fra de paagældende Finansaar til de følgende Aar, idet man jo har Erfaring for, at disse Bevillinger her ikke blive forbrugte i de Aar, for hvilke de gives. Derfor antager jeg, at naar man ud af det Laan, hvormed vi her tale, faa til Dækning af Jærnbaneudgifter 10½ Mill. Kr., vil dette slaa til til Udgangen af Finansaaaret 1898—99, men sikkert heller ikke længere.

Jeg tror herved, at jeg har meddelt det høje Ting de Oplysninger, vedrørende nærværende Forslag, som kunne have nogen Betydning ved Sagens Behandling. Jeg har gjort det udførlig, fordi jeg har maattet rette en Appel til det høje Ting om at faa denne Sag hurtig fremmet. Det er nemlig af stor Betydning for det paagældende Bankkonsortium, at den Opsigelse, der skal finde Sted af den amortisable Statsgæld, sker saa hurtig som muligt.

Jeg har derfor maattet indgaa paa at love, at denne Opsigelse skulde finde Sted førstkomende 1ste December. — Skal jeg i Korthed udtale mig om denne Foranstaltning, jeg her har foreslaaet, vil jeg sige, at jeg tror, den Kurs, vi have opnaaet, er saa god, som den under de nuværende Forhold kunde opnaas, og jeg mener tillige saa god, at det er fuldt forsvarligt at gaa til en Konvertering i Henhold til det foreliggende Forslag. Dermed skal jeg tillade mig paa det bedste at anbefale Forslaget til det høje Tings Vedtagelse.

Estrup: Jeg er selvfølgelig ganske enig med den højtærede Finansminister og Konseilspræsident i, at det er umuligt at sige med Bestemthed, om det i finansiel Henseende er en fordelagtig Operation, der her er Tale om, eller ikke. Det beror jo paa Omstændigheder, som ingen dødelig endnu kan have nogen bestemt Mening om. Jeg er blandt dem, som stille sig noget tvivlende dertil. Den Fordel, man vil opnaa ved Konverteringen, er at opnaa en Rentebesparelse af 216,000 Kr., der efter min Mening egentlig burde oplægges, indtil det oplagte Beløb havde naaet det Beløb, med hvilket vi forøge vor Gæld, hvortil der endnu vil medgaa omtrent 10 Aar. Jeg anser det dog for noget tvivlsomt, om den Fordel, vi altsaa ere visse paa at have om 10 Aar, naar man har oplagt det fornødne til at dække den forøgede Gæld, opvejer det Tab, som kunde være knyttet til, at man har bundet sig indtil Aaret 1914, altsaa 16—17 Aar, til ikke at kunne foretage sig noget med denne Del af Statsgælden. Der kan være meget forskellige Meninger derom, jeg stiller mig kun saaledes, at jeg anser det for at være tvivlsomt. Hvad jeg derimod anser for utvivlsomt, det er, at de meget store Forventninger, der ere knyttede til Konverteringen i Forbindelse med det ny Statslaan med Hensyn til den Lettelse, det skulde bringe paa vort hjemlige Pengemarked, ikke ville gaa i Opfyldelse. Virkningen deraf vil være mindre, end man paaregner, og den vil være meget forbigaaende. Paa dette Punkt tror jeg ogsaa, at jeg samstemmer med den højtærede Minister. Men paa den anden Side kan det ikke skjules, at de Forventninger, der næres til den gavnlige Indflydelse af en saadan Operation som denne, ere saa udbredte i Befolkningen, at det vil være en stor Skuffelse for den, naar man uden aldeles afgørende Grunde nægtede sit Samtykke til Konverteringen. Jeg er i